

Chương 50

Đứng bên ngoài vòm kính số 9, Robert Langdon đọc những tấm biển gài trên giá sách.

BRAHE... CLAVIUS... COPERNICUS... KEPLER... NEWTON...

Đọc lại những cái tên đó một lần nữa, anh thấy chột dạ. Các nhà khoa học đều ở đây cả. Còn Galileo thì sao không thấy?

Anh quay sang nhìn Vittoria, cô gái đang xem xét một vòm kính khác gần đó.

- Tôi tìm được đúng chủ đề rồi, nhưng chẳng thấy Galileo đâu cả.

- Có đấy! - Cô gái đáp, nheo mắt chỉ tay vào vòm kính bên cạnh. Ông ấy trong này này. Hi vọng anh mang theo kính, vì toàn bộ vòm này đều là về Galileo hết.

Langdon chạy lại. Vittoria nói đúng. Tất cả các biển chú thích trong vòm số 10 đều ghi cùng một cái tên.

IL PROCESSO GALILEANO(1)

Langdon à lên một tiếng, lúc này anh đã hiểu vì sao một mình Galileo chiếm trọn cả vòm kính.

- Vụ án Galileo. - Langdon kinh ngạc nhìn những kệ sách đằng sau lớp kính.
- Những thủ tục pháp lý dai dẳng và tốn kém nhất trong lịch sử Vatican. 14 năm và 600 triệu lia. Tất cả đều nằm ở đây.

- Khá nhiều tài liệu pháp lý đây chứ.

- Đã mấy thế kỷ rồi mà các thủ tục loại này có thay đổi gì mấy đâu.

- Giống như lũ cá mập ấy mà.

Langdon sải bước đến bên một cái nút khá lớn màu vàng bên cạnh vòm kính. Anh ấn nút, một loạt bóng điện bên trong vòm kính nhấp nháy rồi sáng lên. Ánh sáng màu đỏ sẫm, khiến cho toàn bộ vòm kính biến thành một cái hộp toả sáng màu đỏ thắm... một mê cung những kệ sách đầy chất ngất.

- Chúa ơi. - Vittoria có vẻ kinh hãi. - Chúng ta đang làm việc hay đang phơi nắng đây.

- Giấy da cừu và da dê rất dễ mất màu, cho nên các bóng đèn lắp trong vòm kính lúc nào cũng tối màu.

- Vào trong này thì phát điên lên mất.

Còn hơn thấy chứ, Langdon thầm nghĩ, chân bước lại bên cánh cửa dẫn vào trong vòm.

- Xin cảnh báo trước với cô là khí ôxi chính là chất ôxi hoá, cho nên các vòm kín kiểu này đều chứa rất ít ôxi. Bên trong vòm rất giống vùng chân không. Hô hấp sẽ khó khăn hơn đây.

- Nay, các vị Hồng y Giáo chủ già cả mà còn chịu được nữa là.

Đúng thế, Langdon thầm nghĩ. Hi vọng chúng ta cũng được may mắn giống họ.

Cửa vào trong vòm là một cái cửa xoay điện tử loại đơn.

Langdon đã để ý thấy bốn cái nút xếp thành hàng bên trong cánh cửa, từ mỗi vị trí chỉ có thể bấm được một nút. Khi có người ấn nút, cánh cửa này sẽ tự động quay ngược chiều nửa vòng trước khi dừng lại - chu trình chuẩn để cách ly bầu không khí bên trong vòm với bên ngoài.

- Khi nào tôi vào xong thì cô hãy nhấn nút và theo tôi. - Anh dặn dò. - Trong đó độ ẩm chỉ là 8%, hãy chuẩn bị tinh thần là sẽ có cảm giác khô miệng.

Langdon bước vào vị trí và nhấn nút. Cánh cửa kêu rì rì rồi bắt đầu quay. Chân bước theo cánh cửa quay vào trong, Langdon chuẩn bị tinh thần cho cảm giác sốc trong những giây đầu tiên khi bước vào vòm kính kín. Bước vào vòm kính kín kiểu này không khác gì bay lên đến độ cao trên 6000 mét tính từ mặt biển trong vòng một tích tắc. Nhiều người cảm thấy buồn nôn và đau đầu. Gấp đôi tầm nhìn, gấp đôi trở ngại, Langdon tự nhắc mình câu thần chú vẫn được các nhân viên lưu trữ rất ưa chuộng. Hai tai anh như muốn nổ tung. Có tiếng không khí rít mạnh, cánh cửa ngừng xoay.

Langdon đã ở bên trong vòm.

Điều trước tiên Langdon nhận thấy là không khí bên trong vòm loãng hơn anh tưởng. Có vẻ như Vatican nâng niu những vòm kính của họ hơn nhiều so với tất cả mọi kho lưu trữ khác. Anh cố kìm cảm giác muốn nôn ọe, và thư giãn các cơ lồng ngực trong khi các mao dẫn trong cả hai lá phổi đang nở ra hết cỡ. Cảm giác nôn nao qua đi khá nhanh. Chẳng khác nào chui vào trong bụng cá voi, anh thầm nghĩ bài tập bơi 50 vòng quanh bể bơi ở trường đại học cũng có lúc phát huy tác dụng. Hơi thở đã trở lại bình thường, Langdon bắt đầu nhìn quanh. Dù lớp kính bao xung quanh hoàn toàn trong suốt anh vẫn thấy có cảm

giác lo âu quen thuộc. Mình ở trong cái hộp kín, anh thầm nghĩ. Cái hộp kín đỏ như máu.

Cánh cửa xoay lại kêu rì rì sau lưng Langdon, anh quay lại nhìn, Vittoria cũng đang vào trong vòm. Vừa vào đến nơi, cô lập tức bị chảy nước mắt và thở một cách nặng nhọc.

- Chỉ mất một phút thôi. Nếu cô thấy choáng váng thì cúi đầu xuống.

- Tôi... thấy... - Vittoria nói khó nhọc, - như mang nhằm bình khí lúc lặn xuống... biển.

Langdon đợi cho cô gái trở lại bình thường, anh biết là Vittoria sẽ chịu đựng được. Trông cô gái trẻ này rất săn chắc và khỏe mạnh, khác hẳn bà cựu sinh viên ốm ho già lão mà dạo trước anh phải dẫn vào khu vòm kính lại thư viện trường Widener. Bà ta thở mạnh đến nỗi suýt văng cả mấy cái răng giả ra ngoài. Đến khi kết thúc chuyến đi thì Langdon gần như phải hô hấp nhân tạo cho bà già khổ sở đó.

Đỡ hơn rồi chứ? - Anh hỏi.

Vittoria gật đầu.

- Tôi đã một lần đi thử chiếc máy bay đáng nguyên rửa của viện cô, nên thấy rất nề cô.

Câu nói đùa của anh khiến cô gái mỉm cười:

- Cảm động quá.

Langdon với tay lên chiếc hộp gắn cạnh cánh cửa và lấy ra một đôi găng tay cô-tông màu trắng.

- Lắm lệ bộ thể cơ à? - Vittoria hỏi.

- Vì tay có axít. Nếu không có găng thì không thể sờ vào sách được. Cô cũng phải đeo vào.

Vittoria lấy găng.

- Chúng ta còn bao nhiêu lâu nữa?

Langdon kiểm tra chiếc đồng hồ đeo tay có hình chuột Mickey:

- Giờ là 7 giờ.

- Chỉ có khoảng một giờ để tìm quyển sách thôi.

- Thực ra thì không được nhiều thế đâu. - Langdon chỉ tay vào thiết bị lọc khí trên nóc vòm:

- Bình thường thì người quản lý sẽ bật hệ thống tái ôxi hoá mỗi khi có người vào trong vòm, nhưng hôm nay thì không. 20 phút thôi, lâu hơn thế thì chúng ta sẽ chết ngạt.

Dưới ánh sáng màu đỏ, trông Vittoria nhợt nhạt hẳn đi.

Langdon mỉm cười, vuốt thẳng chiếc găng trên tay:

- Chứng minh hay là chết, Vittoria ạ. Chú Mickey này bắt đầu đếm thời gian rồi đấy.

Chú thích:

(1) Il processo Galileano: Vụ kiện của Galileo